

POSTANOWIENIE

Dnia 3 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **B.K.**,
oskarżonego o czyn z art. 207 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w dniu 3 marca 2026 r.,
wniosku Sądu Rejonowego w Rzeszowie,
zawartego w postanowieniu z dnia 23 grudnia 2025 r., II K 1286/24,
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k. *a contrario*,

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23 grudnia 2025 r., II K 1286/24, Sąd Rejonowy w Rzeszowie wystąpił do Sądu Najwyższego o przekazanie w trybie art. 37 k.p.k. innemu sądowi równorzędnemu sprawy B.K. W uzasadnieniu Sąd wnioskujący wskazał, że powodem złożenia wniosku jest przydzielenie tej sprawy sędziemu referentowi – SSR X. Y., tj. sprawy karnej w II Wydziale Karnym, „zarządzeniami kierownictwa Sądu Rejonowego w Rzeszowie”, pomimo uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z dnia [...] stycznia 2025 r. i uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z dnia [...] grudnia 2025 r., uwzględniających odwołania Sędziego od podziału czynności w zakresie, w jakim nakłada on na ww. Sędziego obowiązek orzekania w II Wydziale Karnym. W obszernej argumentacji Sąd

Rejonowy w Rzeszowie wskazał na okoliczności związane z przydzielaniem Sędziemu X. Y. spraw karnych i wykroczeniowych w II Wydziale Karnym tego Sądu, podając w konsekwencji, że przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu pozwoli uniknąć wszelkich zagrożeń związanych z rozpoznaniem niniejszej sprawy wbrew uchwałom KRS oraz wbrew „obowiązującym przepisom rangi ustawowej”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Skorzystanie przez Sąd Najwyższy z uprawnienia określonego w art. 37 § 1 k.p.k. może nastąpić wyjątkowo, albowiem tzw. właściwość z delegacji stanowi wyjątek od konstytucyjnego i konwencyjnego prawa do sądu, którego jednym z istotnych filarów jest prawo do sądu właściwego, a więc wyznaczonego na podstawie kryteriów wcześniej ustalonych, obiektywnych i niezależnych od stron i innych uczestników postępowania, pozwalających na wskazanie, który organ w strukturze organizacyjnej sądownictwa, jako trzeciej władzy, ma rozpoznać określoną sprawę. Przepisy art. 37 k.p.k. mają za zadanie, co jasno wynika z ich treści, chronić dobro wymiaru sprawiedliwości, które mogłoby – z różnych powodów – zostać zagrożone w razie przystąpienia bądź kontynuowania rozpoznania sprawy przez sąd właściwy według zasad ogólnych. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 2023 r., IV KO 14/23).

Sąd Najwyższy w swoim utrwalonym i jednolitym orzecznictwie wskazywał, że trudności organizacyjne – w różnym względzie, w tym kadrowym – leżące po stronie sądu właściwego nie dają podstawy do przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 września 2005 r., II KO 49/05; z dnia 27 maja 2015 r., III KO 34/15; z dnia 23 sierpnia 2023 r., I KO 59/23; z dnia 1 lutego 2024 r., II KO 8/24). To właśnie jako trudności organizacyjne, administracyjne należy zakwalifikować argumenty przedstawione przez Sąd Rejonowy w Rzeszowie.

Ponadto należy podkreślić, że argumentacja Sądu wnioskującego dotyczy możliwości orzekania wyłącznie przez jednego Sędziego, a nie braku możliwości rozpoznania sprawy B.K. przez cały Sąd pierwotnie właściwy miejscowo. Skoro tak, to rozpatrywany wniosek w ogóle nie spełnia wymogów wynikających z art. 37 k.p.k., co w odniesieniu do analogicznych wniosków Sądu Rejonowego w

Rzeszowie, wydawanych w identycznym składzie, Sąd Najwyższy stwierdzał już wielokrotnie (por. m.in.: postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 stycznia 2026 r., III KO 229/25; z dnia 15 stycznia 2026 r., III KO 239/25; z dnia 21 stycznia 2026 r., III KO 225/25; z dnia 26 stycznia 2026 r., III KO 220/25; z dnia 29 stycznia 2026 r., III KO 248/25; z dnia 9 lutego 2026 r., III KO 35/26; z dnia 26 lutego 2026 r., III KO 51/26).

Podsumowując, kwestie organizacyjne, zwłaszcza dotyczące sposobu przydzielania spraw jednemu Sędziemu danego Sądu, nie dają jakichkolwiek podstaw do zastosowania instytucji z art. 37 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[WB]

[r.g.]